

„Danfæren“
 et halvugentlig Tryk- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,
 udgivet af
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
 Blair, Neb.

„Danfæren“ udkommer hvert Tirsdag og Fredag.

Pris pr. Aargang i De Forenede Stater \$1.50; til Udlandet \$2.00.

Bladet betales i Forud. Bestilling, Betaling, Adressforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
 Blair, Neb.

„Danfæren“ ledes indtil videre af Past. A. M. Andersen.

Alle Indbidelser — Afhandlinger, kortere Artikler og Korrespondancer sendes til Past. A. M. Andersen, Blair, Neb.

Rhedeber sendes direkte til „Danfæren“, Dr. D., Blair, Neb.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Danfæren“
 bliver sendt til Subskribenter, indtil udtrykkelig Oplysning modtages af Udgiiverne og af Gælden er betalt, i Overensstemmelse med De Forenede Staters Postlove.

Naar Læserne henvender sig til Post, der avorterer i Bladet, enten for at lase hos dem eller for at faa Oplysninger om det avorterende, bedes de altid omtale, at de faa Kværitsmentet i dette Blad. Det vil være til gunstlig Rætte.

Om Aredsmødet for Iowa vestlige Kred,
 afholdt i Genezer Menighed ved Audubon, Iowa.

Med Stedets Præst ieregnet talte Mødet 9 Præster. Af besjgende var der ikke saa faa fra Rabomenighederne. Og som Rejset var lidt utydeligt, saa var Mødet i det hele godt besøgt. Og det bedste var, at man fik den Fortsættelse af det almindelige Trostedskab med Mødet. Og uden at prale kan det ogsaa siges, at det var et godt og vellykket Møde. Og det er da ogsaa saadanne Møder, vi trænger til, baade for at det kristelige Liv kan faa Næring og Vækst, og for at flere og flere kunne vinde for Guds Rige.

Men Hensyn til Mødets Gang kan følgende meddeles. Ved Aabningsmødet talte undertegnede ud fra A. O. 15, 36—16, 5, hvor der berettes om den Uenighed, som opstod mellem Paulus og Barnabas, da de stulde have været ude paa deres anden Missionsrejse, en Uenighed, der førte til, at hver gik sin Vej. Men ved denne Rejsses Begyndelse var det saa, at Paulus traf den unge Mand Timoteus, som alle Dage var som en agte og trofast Søn overfor den store Apostel. Vore Gæster til Forhandling var: „Nabberens reite Brug“ og „om sand og falsk Omvendelse.“ Af disse var det vist sandsynligt, der tog Forfatningen bedst med. Nu er det jo ogsaa saa, at Spørgsmaalet om sand og falsk Omvendelse er noget, der maa gaa lige ind paa Samvittighederne. Men saa var det vist ogsaa dette Emne, der blev bedst udtalt, saadan at Løgsollet havde let ved at faa fat paa det. Under Forhandlingen om Nabberens reite Brug kom man maaske ind paa lidt for mange Betragtninger, noget, som jo snart kan ste, men som naturligvis ikke er heldigt. Men i sin Helhed havde vi gode og belærende Timer under vore Forhandlinger.

Om Søndagen havde vi, som man altid har, Gudstjeneste med Aftergang. Stedets Præst forestod Aftergangen, og Past. Mengers prædikede over Dagens Evangelium. Mange gode Ord lød saaledes: „Striftens talen som i Prædiken. Søndag Efttermiddag blev der holdt et Møde, der nærmest var beregnet paa de unge. Her talte Aredsforsmanden, Past. Damkov og Ella Johnson. Sidstnævnte, som agter at gaa til Japan i Missionsens Tjeneste, er jo paa Rundrejse omkring i vore Menigheder for at gøre sig bekendt og for at tale Missionsens Sag. Ella Johnson fik da ogsaa Mødets bedste Omsner med til hendes forestaaende Rejse til det fjerne Land. Paa dette Ungdomsmøde fandt der ogsaa mange alvorlige Ord, baade til Vækkelse og Opbyggelse. Ved Slutningsmødet Søndag Aften talte Past. Bondo, og vi andre tilstedeværende Præster talte da hver et lille Slutningsord. Og for de her nævnte Møder og andre, som blev holdt, har vi Grund til at sige Gud ste Lov! Og

vi trænger ogsaa altid haardt til at blive mindet om den gamle Sandhed, at det er den snævre Vej, der fører til Himmelrig, og at det gælder aaben Kamp imod alt Djævelskab og ogsaa imod alt det fine og grove Verdens Væsen. Der er saa meget opsynet og fortrolt gudelig Væsen i vore Dage, at Herrens de sande troende trænger stadig til Djensfalbe for at kunne se, hvad der ligger i Luften. Der er vist mange i vor Tid, der hejse kristeligt Flag, fordi det kan høre med til god Tone og ogsaa under visse Forhold kan betale sig. Men for dem, der vil fare vel, er det jo noget andet, det gælder om. Og Gud være saa æret for høert Ord, vi hørte paa Aredsmødet om den Vej, „hvis sidste Trin skal blive godt, ret lige op paa Zion's Slot!“ Og saa talte til Præst, Menighed og Befolkning for kærlig Modtagelse og alt godt! Og saa som det bedste ved vi, at Herrens Venner ingen Sinde mødes skal for sidste Gang.

J. Pedersen, Sekretær.

Kristen og Tyrk i Makedonien

Derom skriver en af Amerikas dagligste Korrespondenter i Osten, Mr. Stephan Bonfal, i „Denver Republican“ saaledes:

Krigslyden, som i de sidste 18 Maaneder er trukket sammen over sydlige Europa med Makedonien som Stormcentrum, er endelig bristet og har afskudt en Krig, hvis Umenighedelig hed næppe nogen uden de faa, der har været paa Stuepladsen, kan fatte. Det er paa samme Tid en Guerillakrig, en Borgerkrig og en Religionskrig. Den religiøse Fanatisme og Racehadet, som stadig ulmer i disse Vilander og Egne af europæisk Tyrki, som vi i Vesten taler Makedonien, er atter blusket op, og denne Gang — om ikke alle Tegn slaar fejl — kan Urolighederne ikke sættes Grænser, men der maa ske Intervention paa nogen Maade fra de kristne Magter til bedste for Humaniteten paa begge Sider og for at redde vor Civilisations Værdi.

Vi kan ikke længere vende bort Ansigt bort fra en Krig, som fortværet efter barbariske Mennekers første Grundbetragtninger, en Krig, i hvilken Kvinder og Børn ikke respekteres, en Krig, fra hvilken Sømmelighed og Mængdighed er fjernet, og i hvilken begge Sider overbyder hinanden i Grusomhed.

For at kunne forstå Situationen er et Tilbageblik aldeles nødvendigt. For fem Hundrede Aar siden blev Slaver-Gæren Laar slaaet ved Rasovo i Hjertet af de oprørte Distrikter, som Verdens Døme i Dag holder paa med saadan Engstelse. Fra hin Dag til nu har Eftertommere af de overvundne været under de otomanle Tyrkers Aag. Kort efter Krimkrigen og muligt i den Hensigt at nullificere Parisfortrættaten, som i 1856 garanterede det tyrkiske Regeringsomraade og Energi-Panslavismen, som hidtil havde været et blot Begreb, til et kraftigt politisk Instrument for Emancipation af saadanne Slaver, som endnu jultede under det tyrkiske Aag, og med det samme for Ruslands store Være og Forsøgelse.

Udførelse fra Komiteen i Moskva gennemvandrede Bulgarenes og Serbernes Land med Uret i Hænderne og fornyede Panslavismens nye Evangelium for hemmelige Midnattsforamlinger paa de vejrbidte Højteller. De mere lovende og intelligente blandt dem, der lyttede, førtes over Grænser og udbannede paa Propagandens Befolkning. Der var kun en Betingelse for Rattoff's og hans rigtige Understøttes Velgørenhed. De udvalgte af deres undertrykte Brødre maatte hofjædeligt forpligte sig til at paagaaendens Tjeneste i saa mange Aar, efter at deres Udbannelse var til Ende, som Komiteen maatte ønske.

Blandt disse unge Mand var Peter Stancheff og Stambouloff, som op-levede at se deres Fædrelands Uafhængighed. Disse Overlevende var kun saa af de mange, der forslæbte som Bønder i Faarensind forat til det makedoniske Højsland for at opbevare deres nedbrudte Brødre. Nogle nedslagedes paa deres Sid, andre fangedes og sendtes til Straffeanstalten i Tripoli, hvorfra Peter Stancheff døde, som han nogle Aar senere fortalte mig, var den eneste, der nogen Sinde undslap.

Disse Mænd fremtalte den uti-

dige Opstand i Bulgarien i 1875—76. De undslap lige med deres Liv, og Rebellionen blev blodig undertrykt.

Det syntes for nogle Maaneder, som Bevægelsen for Bulgarenes Emancipation for nærværende var til Ende, og Spørgsmalets Løsning var gaaet over i en anden mindre praktisk Tid.

Det var under disse Omstændigheder, at Akmet Agha, det rhodaniske Højslands Herte, en magtig Krigs og hengiven Følger af Profeten, grebes af et Berferter-Kaseri, som forandrede Historiens Gang og Europas Kort. Han havde fra sin Aede opdaget de Forandringer, som gik for sig i de kristne Landsbyer. Naar han passerede igennem dem, lagde han Mærke til, at de kristne ikke faldt ned for hans Hødder med den Servilitet, som betegnede deres Holdning i tidligere Aar. Han vidste, at den slaviske Stolemsker var omkring, stent skult, og han kendte Hensigten med Midnattsmederne paa Bjergtoppene.

Saa samlede han en Morgen alle sine tilfede Romus-Følgesvende om sig, og lig en graadig Uls faldt han over de værgeløse Landsbyboere i Mezarike og Kustendil. Jeg maa sige — med tilbørlig Agtelse for Stenhelegenderne om Casimerealen — at dette er den uindgaaende Vlet paa Jordan. Den er færdig eller rettere bestrøet i et halvt Dufin Tunge-maal, som tales omkring, som Rosernes Dal, og herfra kommer, om ikke alle Røjer, saa de virkelig velsluttende Røjer, som forjæder Verden.

Hvorledes den indige Dal blev ødelagt.

En efter anden omringede Agha'en disse Landsbyer, og han valgte i Reglen Gudstjenestestæder, da Massakreringen lettest kunde fuldbringes. Mand, Kvinder og Børn huggedes ned, som de klyngede sig til deres helige Billeder, og Agha'en vendte ikke tilbage til sin Borg paa Højslandet, for Rosernes Dal saa stille i Ruin og Tomhed.

„New York Herald's“ uobertvorne Korrespondent MacGahan — af hvem, som jeg erfarede ved et Besøg i Rosernes Dal for 11 Aar siden) de bulgariske Børn lærte at bede — ledsaget af Mr. Schunler, de forenede Staters Legationssekretær i Konstantinopel, besøgte Ubaadsænen og meddelte Verden Virkeligheden.

Rusland intercederede, og den russisk-tyrsk Krig paafulgte og resulterede i Bulgariens Emancipation. Makedonien tilfaldes ogsaa praktisk Autonomi i den Traktat, som undertegnedes i San Stefano. Uheldigvis blev denne Paragraf udsløet af den Revisionkongres, som holdtes senere i Berlin, hvor Englands og Østerrigets selofske Interesser sejrede, og Distraetis „Fred med Være“ betød Slaver for Befolkningen i de kristne Vilander. Det var paa den Maade, at Løsningen af det makedoniske Spørgsmaal blev udjat til vor Tid.

Under Krigen øbde nogle makedoniske „irregulære“ under Boris Paniza maaske Rusland større Tjeneste end Bulgarene selv. Da Berlin-kongressens stufende Resultat blev kendt, organiserede de Makedoniere, som havde ment, at de kæmpede for Makedoniens saa vel som for Bulgariens Frihed, sig en central revolutionær Komite, og fra hin Dag til denne har de og deres Eftersøgere arbejdet med hæderlige og uhabterlige Midler for deres Lands totale Fraskillelse fra Tyrkens Regering.

For at lette Makedoniernes Aag og for at lindre Ruslands Nederlag, forlangte Berlin-kongressen, og Sultanen gik berøviligt ind derpaa, at Tyrken stulde foretage grundige Reforme i sin Administration af de kristne Provinser.

Reformer, som aldrig er foretagne.

Disse Reformbestemmelser blev af mange Grunde aldrig udfærdiget. Det vil være tilfrætteligt at nævne en. Sultanen har aldrig haft Magt til at udføre dem. Som han er stillet i Konstantinopel under de kristne Flaades skantoner, er det kun Wisdom af ham at indrømme alle de Forbringere, som gøres; men naar den nye Guverner og Papirreformen naar Makedonien, saa tilføjer Wisdommen et andet Kurs.

Her vilde Albaneerne, (bistaet af hele den muhamedanske Befolkning, som er tiltaget storlig i de sidste 2 a 3 Aartier ved Immigration af Tyr-

gari og Serbien) sige til Sultanen's Repræsentant:

„Derfor De gennemfører disse Reforme, vil vi dræbe Dem og gøre Oprør imod Sultanen.“

Det er ikke tomme Ord, hvad de senere Begivenheder i Makedonien viser. Reform Guverneret er bleven myrdet og Reformkommissioner er bleven fængslede, indtil de lovede at opgve deres Reforme. Endog i de sidste saa lger har alle de albanske Landsbyer i Makedonien rejst sig, forbi Sultanen med den russiske Sortehabsklaade i næsten sigtbar Afstand fra hans Palads gav efter for den russiske Ambassadørs lydende Forbring, at den russiske Konjul i Mitrovitza Snigmorder stulde lide Dødsstraf.

Saa meget som Tilbageblik. Nu er de virkelige Forholde. Sidste Afteraar resulterede Opdragelses (educational) Propagandaen i en Opstand, som i Løbet af Vinteren paa blodig Maade blev undertrykt. De betegnede Billeder af Forholdene, som Mme. Bakmeteff, en russisk Diplomas Hustru og vor Flaades Commodore Trurtons „granddaughter“, har skrevet, har vakt den offentlige Højele i Rusland i en Udstrækning, som antoges for umulig i Betragtning af Bulgarenes og Serbernes store Uafnemmelighed for det russiske Blod og de Penge, deres Emancipation havde kostet.

Ingen betvivler for et Øjeblik den fulde Sandfærdighed af Damens Beretning. Almindst gør jeg det, som har set den tyrkiske Soldat, regulær og irregulær, i Arbejde med at undertrykke Opstanden i de kristne Distrikter. Men det maa siges i Afspriagighed, at de kristne var ikke helt uskyldige, at det første Hestrin er ofte paa deres Side.

(Sluttes).

Jeg beder.

Zataria's Røjelsen.

Jeg beder Naadens Gud i Løn saa tit: „Und mig, naar Nysjet paa det sidste brænder, at se et østet Malm nær ved mit Og sole Tugt af varme, godehænder.“

Jeg beder tiest dog, at han, som gik med Dødens store Angst hin Nat i Haven, Maa staa mig nær og minde ved sit Wit Om Glansen Paaftemorgen over Graven.

Bo, Jesus, under mit og mines Tan, Lys op, naar mørkt det bliver i Aften.

Og sølg mig paa den store Hintebeag Til et af dine mange Num foroven.

Søndagskolen og dens Forhold til døbte Børn af kristne Forældre.

Fra Prof. G. S. Serberdings Bog „The Way of Salvation in the Lutheran Church“, Ved L. F. Nielsen.

Den meget almindelige Betragtning, at Børnene gennem den vigtigste Periode af deres Liv skal tilhøre Verden, Djævelen og Rødet, er aldeles fremmed for den lutheriske Kirke og Bibelens Vidnesbyrd. At Børnet for en vis Tid stulde være under det ondes Indflydelse og saa den onde Sød, færdig den stelsende Naade kan naa det, er fittelig en Opfattelse, som strider imod hele Jærlens Orden. Og dog synes dette at være saadannes Opfattelse, som ikke tror, at Gud kan forandre Børnets Natur og bringe det ud af den naturlige Tilstand og overfærte det og bevare det i Naabestanden. Saadanne Jølt behandler deres Børn, ligesom en „Farmer“ behandler sine Føl, naar han lader dem løbe omkring for en Tid, og saa med Magt tager dem og putter dem i Selen og fører dem til.

Denne skadelige Opfattelse har ogsaa baaret sig Vej i stor Udstrækning i vort Søndagskole-system. Børnene, døbte eller udøbte, bet være sig fra kristne eller utristne Hjem, betragtes som nogle smaa Syndere, fremmede for Kristus og hans Naade, indtil de gennemgaar en saadan Forandring, at de kan sige baade naar, hvor og hvorledes de blev omvendt.

Og ifølge denne Opfattelse siger man saa, at det er Søndagskolens Opgave at føre Børnene til Omvendelse.

Dette synes at være Grundtonen,

der gaar igennem baade „The American Sunday-school Union“ og „American Tract Society“, Institutioner, som ellers er saa prisværdige, at man nødig vil sige noget imod dem.

Denne Opfattelse gennemtrænger ogsaa den betændelseløse Søndagskolelitteratur i „The International Lesson System“. Dette er Understrømmen i den store Masse af kristne Hymnologi (Salmelitteratur), og det er Grundtonen i vore County-, State-, nationale og internationale Søndagskolekonventer og Institutioner. Saa populær er denne Opfattelse, at mange lutheriske Præster og Søndagskolearbejdere ubevidst har antaget den. Endog saa vore kirkelige Organer, som bekendt sig at være meget rene og nøje paa Lærens Omraade, kommer ikke sjældent frem med denne Ide, at det er Søndagskolens Opgave at gøre Børnene til Kristne, som om de døbte Børn indenfor Kirken, Børn af kristne Forældre, havde været Hedninger, indtil de ved Søndagskolen blev vakte og omvendte. Mange af vore Søndagskoleinstitutioner viser ligeledes, at det er Stolens Opgave at lade Børnene til Kristus og arbejde for deres Omvendelse.

Nu, vi tror, at denne Opfattelse, eller om man vil Være, er ubibelsk og derfor ikke lutherisk.

Uagtet al Modsigelse fra Setterne tror vi, at den lutheriske Være er intet som helst andet end Guds Ords rene Være.

Hvor vi finde „Kirken i Hjemmet“, der finde vi ogsaa Lam af Kristi Hjørde. O, hvor mange flere vilde vi ikke have, hvis Fædre og Mødre i Menigheden forstod denne dyrebare Del af vor Tro og under Børn byggede deres huslige Liv derpaa, saa vilde der blive en mere stadig og sund Vækt i Menigheden, og Nødvendigheden af foranderlige og unaturlige Oplæningsforsøg vilde overskelliggøres.

Naar døbte Børn fra kristne Hjem kommer til Søndagskolen, hvorledes skal Stolen saa behandle dem? — Vi taler her om døbte Børn af kristne Forældre. Vi vil tale om de udøbte og dem, der ikke har været under Hjemmets kristelige Paavirkning længere ben.

Disse Børn med al deres barnlige Egenindsigthed og Uro elsker i Reglen Jesus. De stæler paa ham, og er bedrøvede, naar de vide, at de har gjort Synd imod ham. De vil gerne bede til ham, naar man lærer dem det; de tror at han hører deres Bønner, og at han elsker dem.

Stal nu Læseren begynde at indprente dette i disse smaa Hjerter, at de er endnu ikke Jesu smaa, og at han ingen Ting har med dem at gøre undtagen at søge og falde paa dem, indtil de er omvendte! Og skal de gaa hjem fra Søndagskolen med dette Indtryk, at deres Bønner har været forgæves og tomme, fordi deres Hjerter endnu ikke har været forandret. For Søndagskolen saaledes forvirre Børnene og fremtalde Tvivl i dem om Jesu Kærlighed, og „udslukke Naaden“?

O, hvor sørgeligt, at Tusinder af Børn saar deres første Kærlighed og Tillid udslukket af dem, som har mere Rigtighed end Rundslib.

Nej, nej, disse er Jesu Lam, de bærer hans Mærke. Lad Søndagskolelæreren arbejde i Harmoni med den gode Sød, færdig den stelsende Naade kan naa det, er fittelig en Opfattelse, som strider imod hele Jærlens Orden. Og dog synes dette at være saadannes Opfattelse, som ikke tror, at Gud kan forandre Børnets Natur og bringe det ud af den naturlige Tilstand og overfærte det og bevare det i Naabestanden. Saadanne Jølt behandler deres Børn, ligesom en „Farmer“ behandler sine Føl, naar han lader dem løbe omkring for en Tid, og saa med Magt tager dem og putter dem i Selen og fører dem til.

I am young but I must die,
 In my grave I soon shall lie.
 Am I ready now to go,
 If the will of God be so!

Men lær dem hellere at synge:

I am Jesu's little Lamb,
 Therefore glad and gay I am:
 Jesus loves me, Jesus knows me,
 Send me every day the same,
 Even calls me by the name.

Og saadanne andre opmuntrende og glade sundeSange, som aander af vor Kirkes Tankemaade og Livsaand.

Dette tror vi er Søndagskolens Opgave, hvad der angaar døbte Børn af kristne Forældre. Den burde blive Børnene en Hjælp til at blive tro i deres Daabspagt, hjælpe dem til at

blive stærkere og stærkere imod Synden og gaa frem i Hellighed. Jesus segte ikke til Peter, at han stulde omvendes, men at han stulde vøgte hans Lam.

Af det foregaaende ser vi, hvor vigtig det er for lutheriske Søndagskoler at have Lærere, som sender Læren, om den er sand, Lærere der er grundfæstede og robsfædte i Troen, der altid er rede til at gøre Regnskab for det Højs, som er i dem, saadanne, der er i Stand til at undervise. En Lærer, der ikke forslaar at stalle den lutheriske Kirkes Være om Daaben, burde ikke have Plads i en lutherisk Søndagskole.

Det er fittigt ikke godt, at Børnet, uendervist i Hjemmet, at det i Daaben var givet til Kristus, modtaget og ejet af ham og tilhører ham, derefter i Søndagskolen bliver fortalt, at indtil det erfarer en gennemgribende Forandring, hvilken Læreren i det hele ikke kan forklare for Børnet, ikke hører Kristus til, men er et uovvendt Verdensbarn.

Prædikenen, Konfirmationsundervisningen, Søndagskolens og Hjemmet maa arbejde i Harmoni, i Sædeleshed paa saa vigtig et Punkt som det om Børnets personlige Forhold til Jærleren og hans Jærlse. At gide modsigende og modstridende Undervisning, er en fittig Maade at saa Tvivlens og Scepticismens Sød paa. Vi behøve fund Undervisning og Jærlsheds i Søndagskolen, og for at opnaa dette, maa vi have fund og god Hjælp og god Udrustning baade for Lærere og Elever.

Stolens Ledelse, Sangen, saavel som dens Naabing og Slutning, maa altsammen være i Harmoni med den ene store Grunddante — at føde dem, som allerede er Jesu Lam.

Trofast Kærlighed.

Solen var lige haaet op. Dens store, gule Kugle saa ovenpaa Stoa-tammen i Nyl. Straalerne gik taaet hen over dugsprængte Agre og Eng, over Aermarker, hvor Straaene stod med tunge, bøjede Afs. Lærerne sang op, som om det var paa den første glade Morgen efter Verdens Stabelse. Alt under Guds høje Himmel var friskt og nyt, som om det var Aar og ikke seks Timer, siden Solen gik ned, og alt sov ind efter den lange Arbejdsdag.

Kæerne rejser sig efter Nattelejet og begynder deres Dagsgering med Tungen om det baade Græs.

Esse — Husmandstønen — kommer ud med sin Maltetogn og sin Spand og begynder fra den øverste Ende af Rækken at tage, hvad der under Nattehvilen er løbet ned i Jøret.

Esse er oppe i Hyrterne, rast og arbejdsdygtig. Hun har kastet en gammel Maltetøje over sig og tiltræet Rjolen op, og til en af Morgensfalmerne fra hendes Stoletid straalere Mællen ned i Spanden, mens hun flytter sig fra Ro til Ro.

Da hun er kommen midt ned i Rækten, kommer Husbonden gaaende ned ad Ageren, røgdena sin Morgenpibe. Han ser glad paa sin stolte Rælle Maltetøje, paa Røgens høje Straa og tunge Afs og paa det frodige Græs, som Kæerne æder sig ind i Tomme for Tomme.

Han er en stink og dygtig Mand og god at tjene. Han stander ved Esse og lytter til hendes Sang. Han forslaar ikke, hun kan være saa glad, hun, der gaar i haardt Slid fra Dag til Dag for at føde en Rælle Børn og en driffaldig Mand.

Men han har netop for den Tings Styd Respekt for Esse, og han er glad ved at have hende i sit Brød, fordi der bliver bestilt noget, hver hun er, og altid gaar Arbejdet med Lyft.

„Godmorgen, Esse!“
 „Godmorgen, Husbond!“
 Hun nitter fornøjet om til ham.
 „Du synger paa Morgenstunden. Man siger ellers at den, der synger om Morgenen, kommer til at græde inden Aften!“
 „Ja — Husbond — det er vist ogsaa sandt. Jeg har nu altid begyndt Morgenen med Sang, men Dagen har ogsaa tit og mange Gange endt med Graab!“
 „Men,“ siger hun til lidt efter, „mit Humsor og min Sang har været mig en god Tæreflilling Dagen igennem. Jeg ved ikke, hvorledes jeg stulde holdt saa mange Dage ud uden det!“
 „Ja — du har altid haft et godt